

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Ghenadie Nicolaev,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Cecan Igor în numele inculpatului Pîrnău Constantin, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoreiei Ialoveni din 10 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Pîrnău Constantin

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 05.01.2015-10.06.2016;

instanța de apel: 12.07.2016-11.04.2017;

instanța de recurs: 29.06.2017-08.11.2017,

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoreiei Ialoveni din 10.06.2016, procesul penal intentat în privința lui Pîrnău C. în baza art. 168 alin. (1) Cod penal, a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

Pîrnău C. a fost condamnat în baza art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa activitatea în domeniul construcției pe un termen de 4 ani.

Acțiunea civilă înaintată de către părțile vătămate a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului acesteia să se pronunțe instanța în procedură contencioasă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, în perioada 22.07.2012 - 17.10.2012, Pîrnău C., urmărind scopul recrutării persoanelor în scop de obținere a muncii de la persoană împotriva voinței ei, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la muncă legală și remunerată în Federația Rusă, l-a recrutat pe Suhan V., transportându-l cu microbuzul de marca „Mercedes”, la volanul căruia se afla Făureanu Ig. în Federația Rusă, angajându-l la serviciu în construcție în regiunea Moscova, r-nul Dmitrovsc, or. Iahrama, s. Jivotina, complexul sportiv „Volino”, în lipsa unui contract de muncă între părți, unde Pîrnău C. i-a explicat formarea salariului din prețul volumului de lucru efectuat și anume prețul la 1m³ de beton turnat - 2 850 ruble, 1m³ de piatră clădită - 1 500

ruble, 1m² de tencuială - 350 ruble, 1m³ de pământ săpat - 500 ruble, 1m³ de nisip turnat - 400 ruble, astfel, Suhan V. a efectuat până la 17.10.2012 un volum de lucru apreciat în sumă de 250 000 ruble rusești.

Continuându-și acțiunile sale criminale, Pîrnău C. sub pretextul că între șefii construcției sun neînțelegeri, i-a achitat lui Suhan V. un avans în sumă de 50 000 ruble, după care la transportat în RM, cu microbuzul de marca „Mercedes”, la volanul căruia se afla Făureanu Ig., urmând să achite restanța la salariu peste o perioadă de timp, însă până în prezent ultimului nu i-a fost achitată suma nominalizată.

În așa mod, Pîrnău C. l-a înșelat pe Suhan V. și nu i-a achitat acestuia plata pentru munca prestată pentru perioada de 2 luni și 26 zile, în sumă de 200 000 ruble rusești, care conform cursului BNM, constituia 79 700 lei.

Tot el, în perioada 30.07.2012-11.10.2012, urmărind scopul recrutării persoanelor în scop de obținere a muncii de la persoană împotriva voinței ei, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la muncă legală și remunerată în Federația Rusă, l-a recrutat pe Todica V. angajându-l la serviciu în construcție în regiunea Moscova, r-nul Dmitrovsc, or. Iahrama, s. Jivotina, complexul sportiv „Volino”, în lipsa unui contract de muncă între părți, unde Pîrnău C. i-a explicat formarea salariului din prețul volumului de lucru efectuat și anume prețul la 1m³ de beton turnat - 2 850 ruble, 1m³ de piatră clădită - 1 500 ruble, 1m² de tencuială - 350 ruble, 1m³ de pământ săpat - 500 ruble, 1m³ de nisip turnat - 400 ruble, astfel, Todica V. a efectuat până la 11.10.2012 un volum de lucru apreciat la suma de 250 000 ruble rusești.

Continuându-și acțiunile sale criminale, Pîrnău C. sub pretextul că între șefii construcției sun neînțelegeri, i-a achitat lui Todica V. un avans în sumă de 50 000 ruble, după care l-a transportat în RM cu microbuzul de model „Mercedes”, la volanul căruia se afla Făureanu Ig., urmând să achite restanța la salariu peste o perioadă de timp, însă până în prezent ultimului nu i-a fost achitată suma nominalizată.

În așa mod, Pîrnău C. l-a înșelat pe Todica V. și nu i-a achitat acestuia plata pentru munca prestată, pentru perioada de 2 luni și 11 zile în sumă de 200 000 ruble rusești, care conform cursului BNM, constituia 79 700 lei.

Tot el, în perioada 17.08.2012-11.10.2012, urmărind scopul recrutării persoanelor în scop de obținere a muncii de la persoană împotriva voinței ei, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la muncă legală și remunerată în Federația Rusă, l-a recrutat pe Ciur I. angajându-l la serviciu în construcție în regiunea Moscova, r-nul Dmitrovsc, or. Iahrama, s. Jivotina, complexul sportiv „Volino”, în lipsa unui contract de muncă între părți, unde Pîrnău C. i-a explicat formarea salariului din prețul volumului de lucru efectuat și anume prețul la 1m³ de beton turnat - 2 850 ruble, 1m³ de piatră clădită - 1 500 ruble, 1m² de tencuială - 350 ruble, 1m³ de pământ săpat - 500 ruble, 1m³ de nisip turnat - 400 ruble,

astfel, Ciur I. a efectuat până la 11.10.2012, un volum de lucru apreciat la suma de 250 000 ruble rusești.

Continuându-și acțiunile sale criminale, Pîrnău C. sub pretextul că între șefii construcției sunt neînțelegeri, i-a achitat lui Ciur I. un avans în sumă de 50 000 ruble, după care l-a transportat în RM, cu microbuzul de model „Mercedes”, urmând să achite restanța la salariu peste o perioadă de timp, însă până în prezent ultimului nu i-a fost achitată suma nominalizată.

În așa mod, Pîrnău C. l-a înșelat pe Ciur I. și nu i-a achitat acestuia plata pentru munca prestată, pentru perioada de 1 lună și 26 zile în sumă de 200 000 ruble rusești, care conform cursului BNM, constituia 79 700 lei.

Tot el, în perioada 16.08.2012-09.10.2012, urmărind scopul recrutării persoanelor în scop de obținere a muncii de la persoană împotriva voinței ei, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la muncă legală și remunerată în Federația Rusă, l-a recrutat pe Andriuță Gh. angajându-l la serviciu în construcție în regiunea Moscova, r-nul Dmitrovsc, or. Iahrama, s. Jivotina, complexul sportiv „Volino”, în lipsa unui contract de muncă între părți, unde Pîrnău C. i-a explicat formarea salariului din prețul volumului de lucru efectuat și anume prețul la 1m³ de beton turnat - 2 850 ruble, 1m³ de piatră clădită - 1 500 ruble, 1m² de tencuială - 350 ruble, 1m³ de pământ săpat - 500 ruble, 1m³ de nisip turnat - 400 ruble, astfel, Andriuță Gh. a efectuat până la 11.10.2012, un volum de lucru apreciat la suma de 250 000 ruble rusești.

Continuându-și acțiunile sale criminale, Pîrnău C. sub pretextul că între șefii construcției sunt neînțelegeri, i-a achitat lui Andriuță Gh. un avans în sumă de 50 000 ruble, după care l-a transportat în RM, cu microbuzul de model „Mercedes”, la volanul căruia se afla Făureanu Ig., urmând să achite restanța la salariu peste o perioadă de timp, însă până în prezent ultimului nu i-a fost achitată suma nominalizată.

În așa mod, Pîrnău C. l-a înșelat pe Andriuță Gh. și nu i-a achitat acestuia plata pentru munca prestată pentru perioada de 1 lună și 25 zile în sumă de 200 000 ruble rusești, care conform cursului BNM, constituia 79 700 lei.

În total, Pîrnău C. a obținut prin înșelăciune de la Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh. suma de 800 000 ruble rusești, care conform cursului BNM, constituia 318 800 lei.

Acțiunile lui Pîrnău C. au fost încadrate de către instanța de fond în baza art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal (redacția Legii nr. 270 din 07.11.2013), după semnele calificative - *munca forțată, adică obținerea muncii de la o persoană împotriva voinței ei, prin constrângere sau înșelăciune, dacă aceste acțiuni nu întrunesc elementele traficului de ființe umane sau ale traficului de copii, săvârșită asupra mai multor persoane.*

2.1. Tot el, în perioada 25.09.2012-21.11.2012, urmărind scopul recrutării persoanelor în scop de obținere a muncii de la persoană împotriva voinței ei, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la muncă legală și remunerată în

Federația Rusă, l-a recrutat pe Mititel R., transportându-l cu microbuzul de marca „Mercedes” la volanul căruia se afla Făureanu Ig. în Federația Rusă, angajându-l la serviciu în construcție, în regiunea Moscova, r-nul Dmitrovsc, or. Iahrama, s. Jivotina, complexul sportiv „Volino”, în lipsa unui contract de muncă între părți, unde Pîrnău C. i-a explicat formarea salariului din prețul volumului de lucru efectuat și anume prețul la 1m³ de piatră clădită - 300 ruble, 1m² de tencuială - 250 ruble, 1m² de styrofoam - 300 ruble, astfel, Mititel R. a efectuat în perioada de șase săptămâni un volum de lucru apreciat la suma de 250 dolari.

Ulterior, Pîrnău C. l-a angajat pe Mititel R. la construcția unei clădiri în or. Oriol din Federația Rusă, pentru o perioadă de două săptămâni, unde Mititel R. a efectuat un volum de lucru apreciat la suma de 10 000 ruble rusești.

Continuându-și acțiunile sale criminale, Pîrnău C. sub pretextul că între șefii construcției sunt neînțelegeri, i-a achitat lui Mititel R. un avans pentru munca prestată în Federația Rusă, după care l-a transportat în RM cu microbuzul de model „Mercedes”, la volanul căruia se-afla Făureanu Ig., urmând să achite restanța la salariu peste o perioadă de timp, însă până în prezent ultimului nu i-a fost achitată suma nominalizată.

În așa mod, Pîrnău C. l-a înșelat pe Mititel R. și nu i-a achitat acestuia plata pentru munca prestată pentru perioada de 1 lună și 28 zile, în sumă de 10 000 ruble rusești, care conform cursului BNM, constituia 3 582 lei și 250 dolari, care conform cursului BNM, constituia 3 090 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și avocatul Cecan Ig. în numele inculpatului, care au solicitat:

procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pîrnău C. să fie condamnat în baza art. 168 Cod penal (redacția Legii nr. 985 din 19.04.2002), publicată în MO nr. 72-74 din 14.04.2009, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat, acuzatorul de stat a invocat că, instanța de fond a dat o apreciere incorectă acțiunilor inculpatului, or, potrivit rechizitoriului, faptele infracționale ale lui Pîrnău C. au fost comise, consumate în luna noiembrie 2012.

Astfel, conform Legii nr. 985 din 19.04.2002 publicată în MO nr. 72-74 din 14.04.2009, art. 168 Cod penal „munca forțată”, avea un aliniat unic și prevedea „Forțarea unei persoane să presteze o muncă împotriva dorinței sale, ținerea persoanei în servitute pentru achitarea unei datorii, obținerea muncii sau a serviciilor prin înșelăciune, constrângere, violență sau amenințare cu violență se pedepsesc cu închisoare de până la 3 ani”.

Prevederile art. 168 Cod penal, au fost modificate prin Legea nr. 270, la 07.11.2013, fiind introduse cele trei aliniate în vigoare până în prezent.

Astfel, acțiunile lui Pîrnău C. de către prima instanță eronat au fost încadrate conform legii în vigoare la momentul înaintării învinuirii și anume

Legea nr. 270, la 07.11.2013, însă față de inculpat urma a fi aplicată legea mai blândă și anume în cazul dat fiindu-i stabilită pedeapsa conform normei în vigoare la momentul comiterii infracțiunii, care este mai blândă decât cea în vigoare la moment.

De altfel și prevederile art. 8 Cod penal reglementează caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei, iar art. 10 aplicativitatea retroactivă a legii care ușurează pedeapsa.

În asemenea circumstanțe, instanța de fond urma să aplice față de inculpat *Legea nr. 985 din 19.04.2002* și să-i aplice lui Pîrnău C. pedeapsa în limitele prevăzute de acea normă de până la 3 ani închisoare.

- *avocatul Cecan Ig.*, a solicitat casare sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a menționat că, instanța de fond nu a indicat probele cercetate în cadrul cercetării judecătorești precum și a da o apreciere circumstanțelor invocate de inculpat și apărare, or, instanța de fond indică în partea motivantă a sentinței ce au declarat în ședința de judecată martorii Tîrgoală P. și Untilă I., pe când acești martori nici nu au fost audiați în ședința de judecată.

Necăutând la faptul că dezbaterile judiciare a apărării au fost expuse pe 16 file fiind invocate un șir de circumstanțe și probe ce demonstrează nevinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de fond a apreciat argumentele apărării superficial.

În aceeași ordine de idei, au fost apreciate critic și declarațiile martorilor prezentați de apărare, fiind motivată această poziție prin aceea că martorii apărării au drept scop de a induce instanța în eroare, precum și evitarea răspunderii penale a inculpatului.

Astfel, instanța de fond nu s-a expus în sentință asupra circumstanțelor stabilite, cercetate și invocate de apărare.

Instanța de fond nu s-a expus asupra încadrării juridice efectuate de către OUP și acuzarea înaintată de către acuzatorul de stat, invocate de către partea apărării.

Inculpatului fiindu-i incriminate anumite fapte comise în perioada iulie-octombrie 2012, urma să-i fie aplicate prevederile legii penale în vigoare la acel moment și nu ale legii din 2014, momentul când a fost depuse plângerile victimelor. Aplicându-i pedeapsa de 6 ani privațiune de libertate atunci când legea prevede maximum 3 ani, se atestă existența unei sentinței ilegale.

Totodată, prima instanță, prin încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil și contradictoriu, a respins cererea apărării de a fi anexate pozele construcției unde au lucrat părțile vătămate, efectuate în decembrie 2014, care demonstrează că și la acel moment construcția a rămas nefinisată la același nivel

din toamna anului 2012, precum și copia proiectului tehnic a construcției pentru a putea clarifica chestiunea referitor la volumul de lucru efectuat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, apelul procurorului a fost respins ca inadmisibil, iar cel declarat de către partea apărării a fost admis, fiind dispus casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

A fost încetat procesul penal de învinuire a lui Pîrnău C. în baza art. 168 Cod penal (redacția Legii din 21.11.2012), pe motivul împăcării părților.

Pîrnău C. a fost condamnat în baza art. 168 Cod penal (redacția Legii din 21.11.2012), la 1 an închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendă condițional pe o perioadă de probațiune de 1 an.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, cererea de apel depusă de către procuror, în pofida prevederilor legale prevăzute la art. 405 Cod de procedură penală, nu este semnată, iar ne semnarea cererii de apel echivalează cu inexistența acesteia, or, instanța de apel nu a fost sesizată în conformitate cu legislația procesual penală.

Astfel, instanța a constatat inadmisibilitatea apelului declarat de către procuror, dat fiind faptul că cererea de apel nu este semnată, astfel, nefiind posibilă identificarea apelantului.

5.1. Instanța de apel a reținut că, la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și just a concluzionat că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunilor de *muncă forțată*, or, împrejurările ce dovedesc în afara oricăror dubii culpabilitatea acestuia au fost elucidată și constatate din totalitatea de probe acumulate la dosar, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, însă, incorect, eronat a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 168 alin. (1) și art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal (*redacția Legii nr. 270 din 07.11.2013*), or, inculpatul a comis faptele în perioada iulie - octombrie 2012, astfel încât urma ca acțiunile sale să fie încadrate în redacția *Legii în vigoare la momentul comiterii infracțiunilor (din 21.11.2012)*.

Cu referire la motivele invocate de apelanți, precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului, or, acesta urma să fie achitat de sub învinuirea adusă, instanța de apel a constatat că prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale.

Instanța de apel a considerat că aceste afirmații ale avocatului reprezintă opinia subiectivă a părții apărării, or, prima instanță în sentința sa corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor de muncă forțată, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de

judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptelor și prezența în acțiunile acestuia a elementelor infracțiunilor de muncă forțată.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le-a însușit, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010*, a statuat că art. 6§1 a Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate.

Instanța de apel a reținut că, deși prima instanță a stabilit o justă stare de fapt vizavi de acțiunile comise de către Pîrnău C., a dat o încadrare juridică greșită faptelor comise de inculpat în perioada de timp 22.07.2012-17.10.2012, calificând greșit, contrar prevederilor art. 8 Cod penal, faptele în baza art. 168 Cod penal (*redacția Legii penale nr. 270 din 07.11.2013, în vigoare din 10.12.2013*).

La fel, instanța de apel a reținut că, organul de urmărire penală în mod greșit a înaintat învinuirea lui Pîrnău C. pentru faptele comise în privința lui Suhan V., Todică V., Ciur I. și Andriuță Gh., indicând încadrarea juridică eronată a acțiunilor inculpatului în baza art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal (*redacția Legii penale nr. 270 din 07.11.2013, în vigoare din 10.12.2013*), după semnele calificative, *obținerea muncii de la o persoană împotriva voinței ei, prin constrângere sau înșelăciune, dacă această acțiune nu întrunește elementele traficului de ființe umane sau ale traficului de copii, săvârșită asupra a mai multor persoane*, adică în redacția *Legii penale nr. 270 din 07.11.2013*. Astfel, atât în ordonanța de învinuire (f.d. 122, 123, vol.I), cât și în rechizitoriu (f.d. 153, vol.I), acuzatorul de stat înaintează învinuirea în baza legii nominalizate supra.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a conchis că la pronunțarea sentinței, instanța de fond în mod eronat îl recunoaște vinovat pe Pîrnău C. în comiterea infracțiunii de muncă forțată, în redacția *Legii penale nr. 270 din 07.11.13, în vigoare din 10.12.2013*.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, organul de urmărire penală în mod eronat a înaintat învinuirea lui Pîrnău C. pentru fapta comisă în privința pătimitului Mititel R., indicând încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 168 alin. (1) Cod penal în redacția *Legii penale nr. 270 din 07.11.2013, în vigoare din 10.12.2013*, după semnele calificative - *munca forțată, adică obținerea*

muncii de la o persoană împotriva voinței ei, prin constrângere sau înșelăciune, dacă această acțiune nu întrunește elementele traficului de ființe umane sau ale traficului de copii, adică în redacția Legii nr. 270 din 07.11.2013. Astfel, atât în ordonanța de învinuire (f.d. 57,58, vol. II), cât și în rechizitoriu (f.d. 92, vol. II), acuzatorul de stat înaintază învinuirea în baza legii nominalizate supra.

Tot la acest capitol, instanța de apel a reținut că, prima instanță în mod eronat la recunoscut vinovat pe Pîrnău C. pentru fapta comisă în privința pătimitului Mititel R. în comiterea infracțiunii de muncă forțată, în redacția Legii penale nr. 270 din 07.11.2013 și a încetat procesul penal pe motiv că părțile s-au împăcat.

Instanța de apel a reținut că, faptele au fost comise de către Pîrnău C. în perioada 22.07.2012 - 17.10.2012 și 25.09.2012 - 21.11.2012.

Prin *Legea Penală nr. 270 din 07.11.13, MO 290/10.12.13, art. 794*, a fost modificat art. 168 Cod penal.

În conformitate cu art. 10 alin. (2) Cod penal, legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv.

Astfel, instanța de apel a conchis că, instanța de fond în mod eronat a aplicat față de inculpatul Pîrnău C. prevederile Legii penale în *redacția Legii nr. 270 din 07.11.2013, în vigoare din 10.12.2013*, față de infracțiunile comise până la intrarea în vigoare a acesteia, or, potrivit regulii generale de aplicare a legii penale, potrivit prevederilor art. 8 Cod penal, caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Instanța de apel a menționat că legea nouă ar putea fi aplicată față de inculpat, în situația în care aceasta ar crea pentru inculpat o situație mai favorabilă, însă în speță dispoziția art. 168 Cod penal (*redacția Legii din 2002, modificată prin LP 277-XVI din 18.12.2008, M041-44/24.09.09*), conține un singur alineat și prevede o pedeapsă mai blândă în comparație cu dispoziția - art. 168 Cod penal, în *redacția Legii penale nr. 270 din 07.11.13, în vigoare din 10.12.2013*.

Astfel, legea art. 168 Cod penal în *redacția la momentul comiterii infracțiunilor* prevede pedeapsa sub formă de 3 ani închisoare, iar legea nouă, în *redacția Legii nr. 270 din 07.11.13* potrivit alineatului (1) prevede pedeapsa de la 2 la 6 ani, iar alineatul (2) prevede pedeapsa cu închisoare de la 6 la 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, față de Pîrnău C. urmau a fi aplicate prevederile legii penale în vigoare la momentul săvârșirii faptei și nu ale Legii din anul 2013, care prevede o pedeapsă mai aspră și este contrară prevederilor art. 10 alin. (2) Cod penal.

Adițional cu referire la învinuirea adusă lui Pîrnău C. în privința părții vătămate Mititel R. instanța de apel a constatat că, inculpatul a comis

infracțiunea prevăzută de art. 168 Cod penal, care face parte din categoria celor mai puțin grave prin prisma art. 16 Cod penal, legea penală stipulând pedeapsa de până la 3 ani. În ședința instanței de fond inculpatul și partea vătămată au prezentat un acord de împăcare, iar ultima a confirmat acest fapt, subliniind că nu are nici o pretenție față de inculpat.

În această ordine de idei, instanța de apel a considerat că, realizarea dreptului de împăcare a avut loc personal, cu respectarea legislației în vigoare, astfel încât a ajuns la soluția de a înceta procesul penal în privința lui Pîrnău C. pe episodul respectiv în legătură cu împăcarea părților.

5.2. Instanța de apel a considerat că prin totalitatea probelor cercetate se demonstrează cert vina inculpatului în comiterea infracțiunii de muncă forțată în privința părților vătămate Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh., iar versiunea inculpatului reprezintă o versiune ce reflectă tendința acestuia de a se apăra și eschiva de la răspunderea penală.

Analizând în continuare solicitarea apărării privind achitare a inculpatului, instanța de apel a constatat că acest temei nu și-a găsit confirmarea la judecarea apelurilor declarate, lipsind temeiuri de achitare.

Instanța de apel a reținut că declarațiile inculpatului privind nevinovăția sa se combate prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume: - *declarațiile părților vătămate Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh. date în ședința instanței de fond, declarațiile martorilor Pogrebean I. și Făgureanu Ig., cât și a probelor scrise cercetate în ședința de judecată: procesul-verbal de constatare a infracțiunii (f.d. 4 vol.I), plângerile depuse de părțile vătămate Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh. în care dânșii indică că inculpatul nu dorește să le achite banii pentru munca prestată în Federația Rusă (f.d. 6-9 vol.I), procesul-verbal de confruntare dintre Pîrnău C. și partea vătămată Todica V. (f.d. 99-101 vol.I), procesul-verbal de confruntare dintre Pîrnău C. și partea vătămată Suhan V. (f.d. 102-105 vol.I), procesul-verbal de confruntare dintre Pîrnău C. și partea vătămată Ciur I. (f.d. 106-109 vol.I).*

Instanța de apel a respins argumentul apărării precum că părțile vătămate au plecat benevol la muncă în Federația Rusă, iar deși în plângerile acestora a fost indicat că au fost racolați de Pîrnău C. pentru executarea lucrărilor de construcție în Federația Rusă nici unul din ei nu a putut explica ce înseamnă cuvântul "a racola", or, latura obiectivă a infracțiunii de muncă forțată nu conține în sine calificativul racolare, lui Pîrnău C. fiindu-i incriminată vinovăția în obținerea muncii prin înșelăciune, dat fiind faptul că nu a remunerat lucrul conform prețului convenit, ba mai mult decât atât, a recurs la amenințare în momentul în care părțile vătămate au solicitat să le fie achitată plata integrală.

Totodată, alegația apărătorului precum că unele din părțile vătămate au lucrat și anterior în construcție în Federația Rusă împreună cu inculpatul Pîrnău C. în aceeași firmă de construcție precum și ulterior careva pretenții la plata pentru munca efectuată nu au avut nu este relevantă la caz, or, părțile vătămate

nu neagă că anterior au lucrat cu Pîrnău C., însă această împrejurare nu demonstrează nevinovăția lui Pîrnău C. în comiterea muncii forțate anume în perioada de 22.07.2012 - 17.10.2012.

De asemenea, de către instanța de apel nu a putut fi reținut ca fiind întemeiat nici argumentul avocatului precum că părțile vătămate au venit pe rând în regiunea Moscova, r-nul Dmitrovsc, or. Iahrama, s. Jivotina, complexul sportiv "Volino" și că unii din ei când au venit, Pîrnău C. nici nu era la acea construcție muncind în alt loc fie chiar aflându-se în RM, deoarece condițiile de muncă și de remunerare au fost contractate, negociate anume cu Pîrnău C., care nu le-a achitat remunerarea pentru munca prestată.

Cu referire la argumentul apărării precum Pîrnău C. nu făcea parte din administrația sau fondatorii firmei de construcție la care au lucrat părțile vătămate, nu avea atribuții de angajare sau eliberare la lucru, nu avea careva interes personal sau material de la persoanele angajate, precum și nu lucra împreună cu părțile vătămate, instanța de apel a conchis că s-a demonstrat în afara oricăror dubii că Pîrnău C. primea indicații de la proprietarul construcțiilor, Pîlin A., pentru ca ulterior să dea indicații părților vătămate, care îndeplineau lucrările de construcție.

De asemenea, instanța de apel a conchis că, faptul că părțile vătămate au avut condiții bune de muncă, de trai, hrană, asistență medicală la necesitate libertatea în deplasare, au avut pașapoartele la ele, au avut posibilitatea de a părăsi locul construcției la dorință, de a lucra cât timp o doreau și de a întrerupe lucru la dorință, nu au fost amenințate, nu li s-au impus careva datorii ce urmau a fi achitate și au lucrat benevol de asemenea nu este relevant în speță, or, inculpatului nu i se incriminează componența de sclavie, trafic de ființe umane sau privațiune ilegală de libertate, ci componența de infracțiune de muncă forțată.

La fel ca fiind nefondată instanța de apel a respins argumentele apărării precum că, nici una din părțile vătămate nu cunoaște cu exactitate dacă administrația firmei la care au lucrat le-au transmis prin intermediul lui Pîrnău C. careva sume de bani, or, în acest caz nu este explicabilă reacția inculpatului și a fiului acestuia, care de fiecare dată când părțile vătămate solicitau banii promiși, amenințau cu răfuială fizică și preîntâmpinau să înceteze să mai înainteze asemenea pretenții.

Instanța de apel a reiterat că anume Pîrnău C. a încheiat cu părțile vătămate înțelegerea de efectuare a lucrărilor de construcții și tot el a negociat condițiile de muncă, inclusiv și remunerarea cuvenită. Totodată, subiectul infracțiunii de muncă forțată este persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani, deci nu este necesară deținerea unor calități speciale, prin urmare Pîrnău C. este subiect al infracțiunii prevăzute de art. 168 Cod penal.

5.3. Cu referire la stabilirea și individualizarea pedepsei, instanța de apel a reținând prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78, 90 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, de valența valorilor sociale lezate - libertatea muncii, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție, de personalitatea inculpatului, care anterior nu a fost judecat, la locul de trai se caracterizează pozitiv.

La caz, instanța de apel efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, a considerat că în coraport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale acestora și personalitatea inculpatului, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolarea acestuia de societate, aplicând pedeapsa cu închisoarea, instanța a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins prin suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă conform prevederilor art. 90 Cod penal, acordându-i inculpatului șansa de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii penale.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Cecan Ig. în numele inculpatului, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și *descrie la pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că:

- instanțele inferioare au acceptat fără rezerve versiunea părților vătămate și nu au fost combătute nici într-un mod contradicțiile dintre declarațiile acestora;

- conform prevederilor art. 6 CoEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărârea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată. Astfel, în *cauzele Hiro Bălani c. Spaniei, Vandehurk c. Olandei, Ruiz Torija c. Spaniei, Highins c. Franței 1998, Helle c. Finlandei 1997 și Boldea c. României 2007*, CtEDO a arătat că art. 6 § 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile;

- CtEDO a arătat că, obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (*cauza Tatishvili c. Rusiei 2007*);

- motivarea deciziei instanței de apel este una vagă și se bazează doar pe declarațiile părților vătămate și a doi martori - Făureanu Ig. și Pogreban I.;

- de către partea apărării au fost invocate mai multe divergențe și contradicții în declarațiile pretinselor părți vătămate, fără ca instanța de apel să se pronunțe asupra acestora și a indica cum aceste contradicții au influența sau nu convingerea instanței și cum a ajuns instanța la concluzia că declarațiile părților vătămate sunt veridice;

- instanța de apel nu s-a expus asupra multiplelor contradicții din declarațiile părților vătămate constatate și invocate de partea apărării, deși acestea nu au fost înlăturate nici într-un mod;

- instanța de apel nu a specificat care declarații le consideră veridice, cele relatate la faza urmăririi penale, în prima instanță sau cele din instanța de apel, în cazul lui Mititelu R. și Andriuță Gh;

- instanța de apel nu s-a expus nici asupra circumstanței invocate de apărare potrivit căreia, indiferent de timpul lucrat de părțile vătămate, de 2 luni 26 zile, 2 luni 11 zile, 1 lună 26 zile sau 1 lună 25 zile, acestea susțin că urmau a primi sume identice, de 200 000 ruble rusești;

- declarațiile pretinselor părți vătămate nu se coroborează între ele și cu celelalte probe prezente la materialele cauzei;

- instanța de apel a menționat că, vinovăția lui Pîrnău C. se mai dovedește și prin declarațiile martorilor Făureanu Ig. și Pogreban I., însă în condițiile declarațiilor date de către primul în instanța de judecată, nu este clar care circumstanțe invocate de pretinsele părți vătămate au fost confirmate de acesta și gradul în care declarațiile martorului confirmă vinovăția lui Pîrnău C., astfel, instanța de apel a admis o eroare de fapt indicând că, se referă la declarațiile martorului date în instanța de judecată, dar de fapt referindu-se la cele date în cadrul urmăririi penale, iar declarațiile martorului Pogreban I. nicidecum nu au careva tangență cu epizodul pe care Pîrnău C. a fost condamnat;

- instanța de apel incorect a ajuns la concluzia că vinovăția lui Pîrnău C. în comiterea infracțiunilor ce i se incriminează se dovedește și prin faptul că a încheiat cu partea vătămată Mititelu R. acord de împăcare fapt ce rezultă că și-a recunoscut vina, însă, instanța de apel nu a analizat conținutul acestui acord;

- instanța de apel nu a cercetat și nu a verificat legalitatea hotărârii atacate conform tuturor materialelor cauzei penale (*cererea de numire a expertizei în construcție (f.d. 65 - 67 vol. I)*; - *concluzia expertului în construcție (f.d. 68,69 vol.I)*; - *tranzacția de împăcare (f.d. 70-72, vol.I)*; - *încheierea instanței de arbitraj or. Moscova din 29.05.2013 (f.d. 73-76)*), probe care demonstrează prejudiciul adus de pretinsele părți vătămate agentului economic la care au lucrat și motivul pentru care acestea au plecat de la construcția respectivă și pentru care nu a fost date în primire lucrările efectuate;

- în decizia instanței de apel nu vom găsi trimitere la Declarația anexată la materialele cauzei la 11.04.2017, aprecierea și verificarea acesteia în coraport cu alte probe, inclusiv cu declarațiile părților vătămate, or, anume această declarație combate în totalitate declarațiile părților vătămate cu referire la acțiunile ce i se incriminează lui Pîrnău C. și respectiv confirmă declarațiile acestuia și circumstanțele expuse referitor la nevinovăția sa;

- toate demersurile înaintate de partea apărării în prima instanță și instanța de apel au fost respinse prin încheiere protocolară ca neîntemeiate, fără a avea posibilitatea de a vedea o motivare a poziției instanței;

- prezumția nevinovăției și exigența ca organul de urmărire penală să suporte sarcina de a dovedi acuzațiile este menționată explicit în art. 6§2 CoEDO și ține de noțiunea generală de proces echitabil în sensul art. 6§1 (*Mutatis Mutandis, Saunders v. Marea Britanie din 17.12.1996, § 68*);

- sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului;

- CtEDO, în cauza *Capean vs. Belgia din 13.01.2005*, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art. 6§2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcină de a prezenta probe să-i revină acuzării;

- pe parcursul examinării prezentei cauze, partea acuzării nu a prezentat careva probe admisibile, pertinente, concludente și utile care ar demonstra prezența acțiunii adiacente a laturii obiective cât și latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 168 Cod penal, în acțiunile lui Pîrnău C.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia, deoarece temeiurile invocate nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurentul invocă temei de casare a hotărârilor contestate pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, totodată semnalând pct. 8) și 15) a aceleiași norme procesual penale, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.*

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul declarat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă *enunțată în pct. 4. al prezentei decizii.*

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeurile de fapt și de drept care au dus la casarea sentinței și pronunțării unei noi hotărâri.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus încetarea procesului penal în privința lui Pîrnău C., intentat în baza art. 168 Cod penal (*redacția Legii din 21.11.2012*), pe episodul părții vătămate Mititel R., în legătură cu împăcarea părților, iar în continuare verificând minuțios toate probele administrate a ajuns la concluzia condamnării inculpatului în baza art. 168 Cod penal (*redacția Legii din 21.11.2012*), pe episodul părților vătămate Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh., motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

În continuare, este necesar de a releva că recurentul, invocând eroarea de drept prevăzută de pct. 6), menționează despre faptul că, *hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, cu toate acestea dânsul nu specifică expres și nu racordează erorile menționate la hotărârea contestată.

Din atare considerente, Colegiul penal respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs, în această parte, și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde

elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "*neîntrunire a elementelor infracțiunii*", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (*persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea*).

Astfel, autorul recursului consideră că instanța de apel, care a casta sentința și a pronunțat o hotărâre de condamnare a lui Pîrnău C. pe episodul părților vătămate Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh., a tras o concluzie greșită în partea respectivă, considerând că, partea acuzării nu au prezentat careva probe admisibile care ar demonstra prezența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 168 Cod penal (*redacția Legii din 21.11.2012*).

Instanța de recurs susține că, soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există faptele infracțiunii incriminate.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Astfel, afirmația apărării precum că, instanțele de fond au tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatului în baza art. 168 Cod penal (*redacția Legii din 21.11.2012*), considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia, sunt combătute prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și apel, *enumerate în pct. 5.2. al prezentei decizii*.

Prin urmare, argumentele apărării, precum că Pîrnău C. nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanța de apel casând sentința, corect a menționat că vinovăția inculpatului se dovedește prin probele *enumerate în pct. 5.2. al prezentei decizii* și care sunt în contradicție cu cele relatate de inculpat în apărarea sa.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanței inferioare, care a constatat existența faptei și vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 168 Cod penal (*redacția Legii din 21.11.2012*), fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale *muncii forțate, adică forțarea unei persoane să presteze o muncă împotriva dorinței sale, obținerea muncii sau a serviciilor prin înșelăciune*.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și a motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții acuzării și admiterii apelului declarat de către partea apărării în sensul declarat, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile avocatului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele cauzei punându-le la baza hotărârii de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sunt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanța inferioară conform legislației în vigoare. Mai mult că, *critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanța de apel.*

Prin urmare, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Pîrnău C. a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, faptele acestuia corect fiind *încadrate* de către instanța de apel pe episodul părților vătămate Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh., în baza art. 168 Cod penal (*redacția Legii din 21.11.2012*). Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele *enumerate în pct. 5.2. al prezentei decizii*, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiate argumentele recurentului precum că, motivarea deciziei instanței de apel este una vagă și se bazează doar pe declarațiile părților vătămate și a doi martori (Făureanu Ig. și Pogreban I.), iar CtEDO a arătat că, obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (*cauza Tatishvili c. Rusiei 2007*), or, analizând conținutul deciziei contestate, instanța de recurs conchide că, aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CoEDO.

În același context, Colegiul penal menționează că, deși art. 6§1 al CoEDO obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk vs. Olanda, din 19.04.1994*).

Or, modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani vs. Spania, din 09.12.1994*).

Prin urmare, cauzele CtEDO la care face trimitere recurentul au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză.

Reieșind din argumentele sus-menționate, Colegiul penal conchide că în speța dată nu se constată eroarea de drept semnalată și prevăzută de pct. 15) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, dar în alt context, Colegiul penal va respinge critica recurentului cu referire la declarațiile părților vătămate Suhan V., Todica V., Ciur I. și Andriuță Gh. și martorilor Făureanu Ig. și Pogreban I., or, aceștia au depus depoziții sub jurământ, fiind avertizați de răspunderea penală în conformitate cu prevederile art. 312, 313 Cod penal, nefiind reținute careva temeuri de a le da anumite aprecieri critice.

Totodată, analizând procesul-verbal al ședinței de judecată întocmit în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, Colegiul penal reține că, la solicitarea acuzatorului de stat au fost verificate declarațiile părților vătămate și a martorilor menționați, relatate în ședința primei instanțe, însă, din partea apărării careva întrebări sau completări nu au parvenit (f.d. 6,7, vol. IV).

Revenind la conținutul recursului declarat, Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiată și afirmația apărării precum că, instanța de apel nu a cercetat și nu a verificat legalitatea hotărârii atacate conform tuturor materialelor cauzei penale, în special: *cererea de numire a expertizei în construcție (f.d. 65-67, vol.I)*; - *concluzia expertului în construcție (f.d. 68,69 vol.I)*; - *tranzacția de împăcare (f.d. 70-72, vol.I)*; - *încheierea instanței de arbitraj or. Moscova din 29.05.2013 (f.d. 73-76)*, care ar demonstrează prejudiciul adus de părțile vătămate agentului economic la care au lucrat, or, la faza urmăririi penale, prin ordonanța OUP SUP IP Ialoveni din 28.05.2014, cererea apărătorului privind admiterea și anexarea în calitate de probă a materialelor menționate, a fost respinsă integral, pe motiv că veridicitatea copiilor documentelor prezentate nu a putut fi verificată (78, vol. I). Ulterior în cadrul examinării cauzei de către instanțele de fond, demersurile înaintate în acest sens, au fost respinse prin încheieri incluse în conținutul procesului-verbal al ședințelor de judecată, ca fiind neîntemeiate (f.d. 29, 183, vol. III).

De asemenea, prin încheierea motivată a instanței de apel din 03.11.2016, a fost respins ca neîntemeiat demersul apărării privind efectuarea unei expertize judiciare în domeniul construcțiilor (f.d. 187-190, vol.III).

Instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în *pct. 5.2. al prezentei decizii*, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune (*jurisprudența CtEDO, cauza Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Totodată, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce probele pertinente și concludente, analizate în

ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate.

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate de recurent, deoarece soluția adoptată de către instanța inferioară este întemeiată și motivată.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cegan Igor în numele inculpatului Pîrnău Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui *Pîrnău Constantin*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 decembrie 2017.

Președinte
Judecătorii

Ghenadie Nicolaev
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti